

НАЙ-НЕЩАСТНОТО

Децата имаха първия учебенъ день следъ коледната ваканция. Предъ входа на едно училище въ най-бедния кварталъ на голѣмия градъ спрѣ файтонъ. Отъ него слѣзе една хубаво облѣчена, побѣлѣла госпожа. Щомъ я съзрѣ, единъ отъ училищнитѣ разсилни я пресрѣщна и запита:

— Какво обичате, госпожо? Кого търсите?

— Искамъ да се срѣщна съ главния учителъ, — отвърна тя.

Въведоха я въ учителската стая. Тамъ тя разказа, че днесъ е рождения день на внучето и, което сега е ученикъ въ второ отдѣление. И добави:

Искамъ по тоя случай да подаря едно костюмче нови дрехи на най-нешащното момченце отъ второ отдѣление.

Учителката на отдѣлението избра три отъ най-беднитѣ си ученици и помоли госпожата — сама да опредѣли, кому да помогне. На децата нищо не каза, а ги извика едно по едно въ учителската стая.

Влѣзе най-напредъ Пенчо. И по дрехитѣ, и по лицето му се четѣше нѣмотията, въ която живѣе. Той разказа, че баща му се поминалъ. Майка му ходѣла да пере, да чисти и да работи, каквото намѣри, по хората. Така издържала него и братчето му. Следъ него дойде Златко — едно миловидно, много слабичко момченце. То разказа, че живѣели въ една чужда кжщичка на края на града. Баща му билъ болнавъ и не можелъ да отива на работа. Стоялъ въ кжщи, а майка му работѣла въ една тютюнева фабрика.